

Smolíček byl malý pacholíček a byl u jednoho jelena, který měl zlaté parohy. Jelen chodíval na pastvu, a vždycky když odcházel, přikazoval Smolíčkovi, aby zavřel a nikoho nepouštěl. Smolíček vždy měl zavřeno a dlouho nikdo na dveře nezaklepal. Jednoho dne ale kdosi na dveře zaklepal, a když se Smolíček ptal, kdo to, ozvaly se zvenčí líbezné hlásky:

Smolíčku, pacholíčku,
otevři nám svou světničku,
jen dva prstíčky tam strčíme,
jen co se ohřejeme,
hned zas půjdeme.

Smolíček otevřít nechtěl; hlásky venku ještě líbezněji prosily. Smolíček by jim rád otevřel, ale bál se jelena. Že jim neotevře, ne a ne, a neotevřel. Když přišel jelen, povídal mu Smolíček, že někdo klepal na dveře, že líbezné hlásky prosily, aby jim otevřel; on však že neotevřel. – „Dobře jsi udělal, Smolíčku, žes neotevřel, to byly jeskyňky. Kdybys byl otevřel, byly by tě odnesly.“ – Smolíček byl rád. Druhý den šel zase jelen na pastvu a Smolíček zavřel. – Tu zanedlouho ozvou se přede dveřmi ještě líbeznější hlásky než před tím dnem:

Smolíčku, pacholíčku,
otevři nám svou světničku,
jen dva prstíčky tam strčíme,
jen co se ohřejeme,
hned zase půjdeme.

Smolíček že neotevře, ač by rád otevřel a na jeskyňky se podíval. Tu se začaly jeskyňky přede dveřmi zimou třást a plakat, až to bylo Smolíčkovi líto. I pootevřel jim maličko dvířka, co by tam mohly dva prstíčky strčit. Jeskyňky mu děkovaly a hned strčily

mezi dveře dva bělounké prstíčky, pak celou ruku, a už byly v světničce, Smolíčka chytly a utíkaly s ním pryč. Tu se pustil Smolíček do volání:

Za doly, za hory,
mé zlaté parohy,
kde se pasou!
Smolíčka
pacholíčka
jeskyňky nesou.

Jelen se pásl nedaleko, a jak slyšel Smolíčkův hlas, přiběhl a jeskyňkám ho vzal. – Doma dostal Smolíček na pamětnou, aby podruhé nikomu neotvíral. Smolíček si umínil, že neotevře, i kdyby jeskyňky ještě líbezněji prosily. Kolik dní nepřišel nikdo, až zase jednoho dne ozvaly se přede dveřmi hlásky:

Smolíčku, pacholíčku,
otevři nám svou světničku,
jen dva prstíčky tam strčíme,
jen co se ohřejeme,
hned zas půjdeme.

Smolíček ale jako by je neslyšel, až když tuze zimou se třásly a tolik prosily, aby je trošinku jen ohřát nechal, povídal, že jim proto neotevře, že by ho zase odnesly. „Ne, my tě neodnesem, a kdyby, nemáš se čeho bát, u nás by ses měl lépe než zde, všeho bys měl hojnost a my bychom si s tebou ustavičně hrály.“

Smolíček dal se zase přemluvit a pootevřel, ale jeskyňky se mžikem octly ve světničce, Smolíčka chytly a pryč s ním utíkaly, hrozily mu, že ho zabijou. Smolíček volal zase:

Za doly, za hory,
mé zlaté parohy,
kde se pasou!